

Тукъ Йосифъ се заелъ да събере дърва за огънь, да приготви нѣщо за вечеря и да постеле чиста слама за сънъ. После—въ единъ жгълъ той се прибралъ да спи.

А Мария извадила взетитѣ дрешки за Детето Исусъ, паднала на колѣне и почнала да се моли отъ цѣлото си сърдце на Бога да изпрати Спасителя по-скоро на земята. Въ това време чудна небесна свѣтлина изпълнила пещерата. Небето се отворило. Величествена, изтъкана цѣла отъ златни лжчи, стълба се спуствала отъ небето. По нея седѣли и слизали хиляди ангели съ бѣли, като слънце криле благоговѣйно наклонени и събрани, като скръстени за молитва ржце.

Тогава, въ тоя срѣднощень часъ, дошелъ въ свѣта *Спасителътъ*. Него Богъ билъ обещалъ да изпрати на човѣцитѣ. Него тѣ вече хиляди години очаквали съ нетърпение. Голичко и малко — Детето Исусъ прострѣло съ радостень викъ ржчички къмъ майка Си Мария. Тя Го взела на ржце. Стоплила Го въ своитѣ прегръдки, повила Го въ приготвенитѣ пеленки и Го положила въ яслитѣ. Тамъ нѣмало ни столъ, ни маса — ни още помалко — люлка за Божия Синъ. Само Йосифъ, който се приближилъ благоговѣйно, постлалъ нова чиста слама и меко сѣно. После и двамата, като ангелитѣ отъ небето, колѣничили предъ Детето Исусъ, и съ сълзи на благодарна радостъ Му се молили за грѣховетѣ на цѣлото човѣчество.

